

overeenkomst te verbreken indien de omstandigheden een verandering ondergaan, die bij het sluiten der overeenkomst niet kon worden voorzien. Het Landgericht te Remscheidt denkt er anders over. De artsen zijn daar veroordeeld, volgens de oude voorwaarden tot het einde van 1923 voor de Ortskrankenkasse te blijven werken aan deze alle tijdens de verbreking van de overeenkomst geleden schade te vergoeden en de gerechtskosten te betalen (*Deutsche med. Wochenschr.*). Het zal den veroordeelden wel de moeite waard zijn om in hooger beroep te gaan.

TOESTEMMING VAN DEN PATIËNT VOOR EEN OPERATIE. — Te Liverpool is een patiënte bij een operatie door de narcose gestorven. De familie diende een klacht in, dat de operatie zonder goedvinden der patiënte was verricht. Bij verhoor van getuigen bleek, dat dit niet waar was. De coroner (gerechtelijke lijkschouwer) was niettemin van oordeel, dat zoo mogelijk steeds een schriftelijke toestemming moest worden verkregen. *The Lancet* zegt, dat, als het mogelijk is, schriftelijke toestemming of mondelinge toestemming bij aanwezigheid van getuigen dient te worden verlangd van den patiënt of diens ouders, voogd of curator. Ook moet die toestemming ruim gesteld zijn, ten einde te voorkomen, dat — gelijk inderdaad gebeurd is — een aanklacht wordt ingediend, omdat de operatie (wegens hetgeen bij het opereeren gevonden werd) een grootere uitbreiding had gehad dan van de voren was afgesproken. Maar als iemand bewusteloos in een ziekenhuis komt, na een ongeval bijvoorbeeld, en een operatie geen uitstel lijdt, mag van dit alles geen sprake zijn. De commissie onzer Maatschappij, die in 1909 over dit onderwerp een rapport heeft uitgebracht, was van dezelfde meening.

PINKHOF.

INGEZONDEN.

BETALING VAN KEURINGEN VOOR LEVENSVERZEKERINGS- MAATSCHAPPIJEN.

Naar aanleiding van het ingezonden artikel van collega KEISER over de betaling van keuringen voor de R. K. verzekeringsmaatschappij „St. Willibrordus” kan ik u mededeelen, dat deze mij steeds voor een z.g.n. „kleine” keuring *f* 5.— en voor een z.g.n. „grootte” keuring *f* 10.— heeft gegireerd.

Dat deze maatschappij afwijkende formulieren gebruikt, is heusch zoo iets bijzonders niet. Ik heb nogal veel keuringen en voor verschillende maatschappijen, maar géén formulier is gelijk aan het andere, en dus ook niet aan het door het Alkmaarsche besluit voorgeschrevene. De bedoeling van het Alkmaarsche besluit zal toch wel zijn geweest, aan te geven, hoeveel werk, — dus hoeveel tijd, — kan worden gevraagd voor *f* 5.—, resp. *f* 10.—.

En houden wij dan voor oogen, dat de keuring voor de maatschappij beteekent een zich dekken tegen een risico, waarvoor zij den keurenden arts werk vraagt en dus belooning schuldig is, dan past het m. i. den keurenden arts niet, te beoordeelen, of de zekerheid van een „kleine” resp. een „grootte” keuring het risico van een bepaalde verzekeringspost voldoende dekt. Dit is verzekeringspolitiek; onze zaak is slechts, er voor te zorgen, dat het van ons verlangde werk volgens onze tarieven wordt betaald.

Elinkwijk (Ut.), 3 October 1920.

L. A. WESLY.